

הנר המסתורי שדלק ודלק...

– סיפור לחג השבועות –

שרוליק היה ילד צעיר וכשרוני שאהב ללמד תורה.
בגיל שבע הוא התקדם כל- כך בלמודיו עד שהמורים
בבית הספר המקומי נאלצו להעניק לו שעורים
פרטיים; זמן קצר לאחר מכן הם גילו כי אין
5 ביכולתם להקנות לו ידע נוסף. בלית ברירה נאלץ
שרוליק ללמד לבדו, וכאשר היה נתקל בסוגיה
סבוכה בתלמוד הוא היה פונה אל רב העיר.

כל העירה שוחחה על כשרונותיו של הנער המחנן
ואביו, רבי שבתי, רוח ממנו רב נחת. אך עם זאת

10 הוא חשש לבריאותו: שרוליק הצעיר אהב להקדיש את רב שעות היממה ללמוד
מעמיק, ואביו חשש כי הוא יחלה בשל חסר שינה מספקת.

הוא הורה לבנו כי בשעה מסיימת יהיה עליו לשוב לביתו, אך שרוליק מעולם לא
שב בזמן. ולא משום שהוא לא כבד את אביו, חלילה; כשהיה פותח את ספרי
למודיו היו נשפכים ממנו עולם ומלואו תוך שהוא צולל אל מעמקי התלמוד
ועוסק בהתלהבות בחכמת התורה. 15

לבסוף הגה רבי שבתי רעיון: כֹּאשֶׁר שרוליק יופיע בבית המדרש לאחר ארוחת
הערב, יתן לו השמש נר קטן שיבער במשך כשעה. שרוליק יוכל להמשיך בלמודיו
כל זמן שהנר דולק; כשיכבה הנר, יהיה עליו לשוב הביתה למנוחת הלילה.

באותו הערב שרוליק הלך לבית המדרש כהרגלו. כשחלפה שעה והוא עדיין לא שב
20 החל רבי שבתי לדאג. הוא ידע כי הנר הקטן לא יכול לבער במשך זמן רב. "כנראה
שהוא הלך לרב העיר כדי ללבו עמו שאלה בתלמוד" הוא הרגיע את עצמו.

אך כֹּאשֶׁר חלפה שעה נוספת ושרוליק לא הופיע, מהר רבי שבתי לביתו של רב
העירה. שרוליק לא היה שם ורבי שבתי החל לחשש לשלום בנו. יחד עם רב העירה
הוא מהר לביתו של השמש שנבהל למראה האורחים הבלתי צפויים. הוא אשר כי
25 הוא העניק לשרוליק נר קטן בלבד, כפי המתכנן.

כְּשֶׁדָּאָגָה אֲמִיתִית שׁוֹרֶרֶת בְּלִבּוֹתֵיהֶם עָשׂוּ הַשְּׁלוּשָׁה אֶת פְּעֻמֵּיהֶם לְבֵית הַמִּדְרָשׁ. תוֹךְ שֶׁהֵם מִתְקַרְבִּים, הֵם נִדְּהָמוּ לִרְאוֹת אוֹר בְּחִלּוֹן. הֵם נִכְנָסוּ וְגִילוּ אֶת שְׁרוּלִיק יוֹשֵׁב כְּשֶׁהוּא שְׁקוּעַ בַּתְלָמוּד וְעַל הַשְּׁלַחַן דּוֹלֵק נֵר קָטָן. הוּא יֹשֵׁב תוֹךְ שֶׁהוּא מִתְנוּעֵעַ לְצִלְיֵי קוֹלוֹ הַמְתוֹק וְלֹא מִבְּחִין בִּנְעֻשָׁה סָבִיב.

5 רַבִּי שְׁבִתִּי לֹא זָכַל לְהִתְאַפֵּק וְהִתְפָּרֵץ "שְׁרוּלִיק! מִדּוּעַ לֹא קִיַּמְתָּ אֶת הַבְּטָחָתְךָ!" שְׁרוּלִיק הִפְסִיק אֶת לַמּוֹדוֹ וְהָרִים אֶת מִבְטוֹ בַּפְּלִיאָה. לִפְתָּע כָּבָה הָנֵר.

"שְׁרוּלִיק! מַה קוֹרָה לָךְ! כִּיצַד הֵנָּךְ מִתְחַצֵּף לְכַבּוֹת אֶת הָנֵר בְּעוֹד רַב הָעִנְיָה וְאַבִּיךָ נִמְצָאִים כָּאן?!"

10 "לֹא כִבִּיתִי אֶת הָנֵר" הִשִּׁיב שְׁרוּלִיק כְּשֶׁדִּמְעוֹת מִמְּלָאוֹת אֶת עֵינָיו. הָרַב פָּנָה אֵלָיו: "שְׁרוּלִיק, כְּבוֹד הוֹרִים הִיא מִצְוָה גְּדוֹלָה. הַבְּטָחָתְךָ לְאַבִּיךָ לִלְמַד לְאוֹר הָנֵר וְלָשׁוּב הַבִּיטָה כְּשֶׁהָנֵר יִכָּבֵה." "זֶה בְּדִיוֹק מַה שֶּׁעָשִׂיתִי!" הִשִּׁיב שְׁרוּלִיק בְּדִמְעוֹת. "הָנֵר דָּלַק וְאֲנִי יֹשֵׁב בְּשִׁבְתִּי וְלִמְדָתִי."

15 "אָךְ הֵיכֵן הַשְׂגָּת עוֹד נֵר? אוֹ אוֹלֵי הַשֶּׁמֶשׁ הָעֵנִיק לָךְ נֵר גְּדוֹל יוֹתֵר?" תָּבַע רַבִּי שְׁבִתִּי לְדַעַת.

"מַה עוֹלָה עַל דַּעְתְּךָ, רַבִּי שְׁבִתִּי" הִתְפָּרֵץ הַשֶּׁמֶשׁ. "הָעֵנִיקָתִי לוֹ נֵר קָטָן בְּלִבְד בְּדִיוֹק כְּפִי שֶׁבִקְשָׁתְךָ, וְאֶת יֵתֵר הַנֵּרוֹת נִעְלַתִּי הֵיטֵב."

20 רַק אִזּוֹ הַבֵּין הָרַב שֶׁמִּשְׁהוּ יוֹצֵא מִן הַכָּלָל אֶרֶע. בְּעוֹד הַשֶּׁמֶשׁ פִּלַּס אֶת דֶּרֶכוֹ לְמִצּוֹא וְלַהֲדָלִיק נֵר נוֹסֵף, אָמַר רַב הָעִנְיָה לְאַב הַכּוֹעֵס: "רַבִּי שְׁבִתִּי, שְׁרוּלִיק הוּא יֶלֶד מִיָּחָד. כְּשֶׁהוּא לָמַד בְּמִסִּירוֹת רַבָּה כָּל-כָּךְ, קוֹלוֹ הַמְתוֹק גָּרַם שִׁמְחָה רַבָּה בַּשָּׂמַיִם; מִלֵּאכִים יָרְדוּ וְסָבְבוּ אוֹתוֹ תוֹךְ שֶׁהֵם מַאֲזִינִים לְכָל מַלְאָךְ. מִלֵּאכִים אֵלּוּ נִתְּנוּ לָנֵר אֶת הַכֹּחַ לְבַעַר כִּדִּי שֶׁהוּא יוֹכֵל לְהַמְשִׁיךְ בְּלַמּוּדוֹ. רַק כְּשֶׁאֲנִי הִגַּעְנוּ וְהִפְסַקְנוּ אוֹתוֹ כָּבָה הָנֵר."

25 מֵאוֹתוֹ הַיּוֹם וְאֵילֶךְ לֹא הוֹסִיף רַבִּי שְׁבִתִּי לְהִפְסִיק אֶת בְּנוֹ מִלַּמּוּדוֹ. הוּא הֶאֱמִין כִּי בְנוֹ הִקְדוּשׁ יִגְדֵּל וְיֵאִיר לָעַם כֻּלּוֹ בְּאוֹר הַתּוֹרָה.

הוּא הֶאֱמִין גַּם שֶׁאֲכֹן, מִן הַשָּׂמַיִם סִיעוּהוּ לְהַאֲרִיךְ בַּתְלָמוּדוֹ. וְלָכֵן, אֲסוּר לוֹ לְמוֹנְעוֹ מִכָּךְ. שְׁרוּלִיק הִקְטִין גְּדֵל וְהִמְשִׁיךְ בַּעֲבוּדַת ה' הַתְּמִימָה וְהַטְּהוּרָה שֶׁלוֹ. לְיָמִים הַתְּפָרִסִּים כְּרַבִּי יִשְׂרָאֵל, הַמַּגִּיד מִקוֹז'נִיץ, שֶׁלָּמַד תּוֹרָה לְרַבִּים וְהֵאִיר אוֹר ה' בְּעוֹלָם.